

kva gir en nyoppusset framstilling av den sovjetiske storhetstida:

Sovjet-imperiet

og de besøkende i Moskvas VDNKh lar seg ikke påvirke nevneverdig av de pompøse omgivelsene i utstillingscenteret.

ikke hadde sett annet enn jordene rundt landsbyene sine. I 1939 sto de overfor forgylte statuer med laurbærkranser i hendene og høye spir som satte kommuniststjernen høyt opp på himmelen.

Publikums sanser ble bombardert med inntrykk fra overdådig dekor og fargerike mosaikker. Mange utsmykninger er utført i klassisk, sosialistisk realisme, med en overvekt av rødt og med Lenin i ulike flatterende positurer. Mønstre på flere av de sentralasiatiske republikkenes paviljonger trekker veksler på det beste fra islamsk kunst og skaper en fascinerende aura.

Kanskje fikk dette de besøkende til å kjenne solidaritet med folk i andre sovjetrepublikker, som også tydeligvis jobbet hardt for sosialismen og stolt viste fram resultatet her.

Paviljongene på det flere kvadratkilometer store området er en slags kulturhus, hvor man kan gå inn og gjøre seg kjent med Sovjetunionens mangfold av mennesker og næringer. Bygningene har navn og temaer som Armenia, Kirgisistan, Leningrad, Hviterussland og elektrifisering, atomkraft, skogbruk, fiskeri og geologi. De fleste er oppført i en arkitektur som mest av alt

likner konditorkaker. Byggestilen var alt utbredt da VDNKh åpnet i 1939. De mange søyler, buer, svalganger og statuer av proletarer er tydelig inspirert av antikken.

Arkitekturen uttrykker den uforgjengelig som imperiet strever etter. Stilens popularitet kulminerte etter Moskva-prosessen i 1937–1938, da Stalin nådde høyden av sin makt.

Passer for propaganda

Et betydelig antall av Moskvas innbyggere besøker Det allrussiske utstillingssenteret på en solrik sommerettermiddag i 2015, men deres atferd er

ikke nevneverdig preget av de agevekkende monumentene som de kommunistiske herskerne har etterlatt her. Respektløse tenåringer plasker rundt i en stor fontene og spruter vann på forbipasserende. Ungdommer på rullebrett suser bortover den glatte asfalten. Avslappede moskovitter leier sykler og spiser sukkerspinn sammen med barna sine.

Byens voksende middelklasse nyter sin fritid. De beundrer paviljongene utenfra, eller tar en titt inn på det store antall utstillinger og kulturarrangementer som finner sted i de ulike bygningene.

Samtidig har ikke dagens russiske herskere glemt hvor egnet VDNKh er for propagandaformål. Det allrussiske utstillingssenteret er et håndfast bevis for Russlands nære fortid som supermakt. De nye aktivitetene rundt parken kan sees som et symbol på at Russland igjen ønsker å bli tatt på alvor.

Å bringe VDNKh til sin fordums prakt, er en del av en trend der Russland igjen viser seg som en verdensmakt etter den internasjonale ydmykelsen og latterliggjøringen under president Boris Jeltsin på 1990-tallet.